

HEMBYGDEN

Medlemsblad för
Upplands Väsby Hembygdsförening

Nr 3 September 2006
Årgång 35

Innehållsförteckning

Ordföranden har ordet.....	3
Hedlunds historier.....	5
Byggnadsminnen (4).....	6
Backspegel.....	7
Fysingen - fågelsjön.....	10
I höbärgningen.....	11
Minns du Väsby?.....	13
Livet på Runby Nedra under 60-talet.....	14
Varför heter vägen så?.....	17
Remissvar på detaljplan för Dyvinge.....	18
Löwenströmiana.....	19
Hedvig - hembygdsfotografen.....	22
Korsord 2006-3.....	24

Där inget annat anges har fotona tagits av Inga Lisa Gustafsson.

www.upplandsvasbyhembygdsforening.se

För innehållet i artiklarna svarar respektive författare.

Ansvarig utgivare: Inga Engdahl • Layout: Tryckpunkten (e-post: tryck.en@telia.com).

Tryck: Wäsby Tryckeri. Tryckt med miljövänlig färg och miljövänligt papper i 700 ex.

Ordföranden har ordet

Framtidsfrågorna inom hembygdsrörelsen.

Vid ett seminarium på riksnivå under hösten 2005 frågade man sig vad som hänt under de senaste 20 åren inom rörelsen och hur vårt sätt att tänka hade förändrats.

Några av svaren på de frågorna är värda att notera:

”Vi har fler öppna hembygdsgårdar”.

”Vi deltar mer i samhällsplaneringen, medverkar i upplevelse- och turistindustrin”.

I hembygdsrörelsen är det viktigt att alla engagerar sig och styrelsen i vår förening kommer under hösten att ta del av arbetsmaterialet och utforma förslag till svar på de olika frågeställningarna och därmed vara med att påverka det slutliga förslaget som skall ligga till grund för ett beslut på nästa års riksstämma.

Själv tycker jag nog att vi i vår förening ser ganska klart på vilket uppdrag vi har som hembygdsförening och som också finns inskrivet i våra stadgar som den sk ändamålsparagrafen där det bla står

”Hembygdsföreningens ändamål är att vårda och synliggöra hembygdens kultur och miljö och därvid bidra till att alla invånare ges hembygdskänsla.”

Hembygdsföreningen skall i detta syfte arbeta för att

-Medverka till vård och bevarande av natur, kultur- och förminnen.

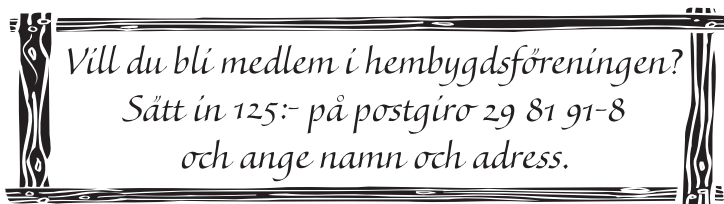
-Hävda betydelsen av kulturarv, miljö, tradition och hävdvunnen sed i samband med samhällsförändring.

-Samarbeta med kommunala organ och inom verksamhetsområdet aktiva föreningar.

-Organisera studiecirkelar, kurser, utflykter och annan verksamhet som kan öka kunskapen om bygden, dess natur och historia.”

Återstår att se vilka eventuella förändringar som kommer att avspeglas i verksamhetsplanen för nästa år och som du medlem skall säga ditt om på årsmötet i mars 2007.

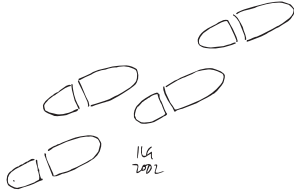
Kjerstin Björkman
ordförande

Upplands Väsby Hembygdsförening inbjuder:

HÖSTVANDRING

i färggrann natur

Lördagen den 16 september

Samäkning från Väsby Centrum,
östra parkeringen högst upp kl 10.30.

Ta med matsäck!

Anmälan till Kjerstin Björkman
tfn 590 320 82

Medarrangör Studieförbundet Vuxenskolan

Hembygdsgården: Hagvägen2/Pukslagargatan

Upplands Väsby Hembygdsförening inbjuder:

BOKLOPPIS

lördagen den 21 oktober

kl 13 - 15.

Romaner, deckare, spänning,
äventyr, barnböcker,
facklitteratur, bokpaket.

Alla böcker till billigaste pris, nytt och gammalt.

Kaffeservering.

**Kom
och
fynda!**

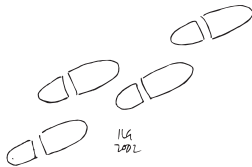
Hembygdsgården: Hagvägen2/Pukslagargatan

Upplands Väsby Hembygdsförening inbjuder:

ALLHELGONAVANDRING

mellan kyrkorna i

Fresta, Ed och Hammarby

Lördagen den 4 november.

samling vid Fresta kyrkas
parkering kl 11.

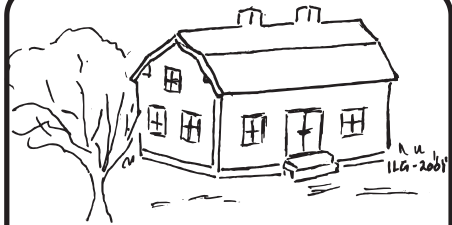
Ta med matsäck!

Anmälan till Kjerstin Björkman,
tfn 590 320 82

Medarrangör Studieförbundet Vuxenskolan

Hembygdsgården: Hagvägen2/Pukslagargatan

Upplands Väsby Hembygdsförening inbjuder:

**Öppet hus i advent
på**

Hembygdsgården

Söndagen den 10 december, 13-15

Musikunderhållning,
glögg och pepparkakor

Hembygdsgården: Hagvägen2/Pukslagargatan

Lennart Hedlund, född och uppvuxen i Upplands Väsby, har lovat ge Hembygden några glimtar av sina barn- och ungdomsminnen. Här kommer den tjugonde av

Hedlunds historier

Efter att ha sett fotona av Svartbäcken dyker minnen av den upp. Inte långt därifrån bodde Ärtan med föräldrar, Sandbergs, och då min mamma umgicks med fru Sandberg, var jag och många andra ungar där och lekte. Mest var det ju på vintrarna, då vi åkte skridsko och kanske försökte spela bandy.

Ovanför tjärnen på östra sidan fanns även en fin hoppbacke, som magister Häggmar propagerade för. Han höll även backhopparskidor åt dem som vågade hoppa. Jag tror att jag tidigare har berättat om Rune ”Ringarn”, som var en av de få modiga som hoppade men som inte använde backhopparskidor. Det var en festlig syn att se honom i luften med skidorna i horisontalläge, men konstigt nog klarade han sig utan skador.

I kommunen fanns flera isar för oss ungar förutom Svartbäcken. Där fanns Kyrkviken i Eds-sjön, från vilken jag har ett minne. VIK:s A-lag i bandy hade en söndagsmatch där, då isen helt plötsligt brast. Flera spelare åkte i vattnet, men allt ordnade sig utan skador.

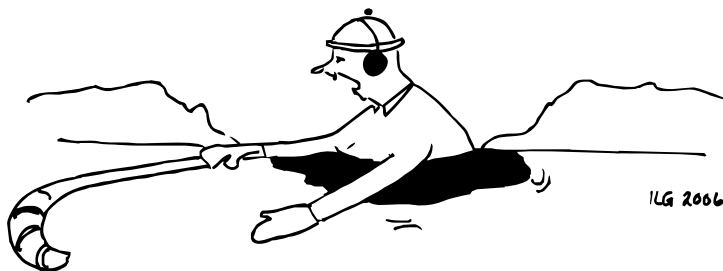
Före ändringen av åns lopp hade vi också Lergropen i närheten av bryggeriet. Där var den dominerande Kurre Engström, som hade bandyrör

till skillnad mot oss jobbarungar, som fick nöja sig med den då mest vanliga sorten, som man fick spänna fast med remmar över tå och vrist.

Slutligen hade vi ”Krukmakarns”, som låg i närheten av Löteborg och Väsby första idrottsplats. Där höll vi Optimusungar oss oftast till. Ibland knakade det ordentligt i isen och man var rädd att åka ner leran, men jag tror att det gick lyckligt i de flesta fall, men man kunde komma hem ganska blöt om fötterna ibland.

När jag är inne på idrottsminnen ska jag också berätta om ett sommardito.

Jag hade en klasskamrat, som hette Lasse Karlsson och som bodde i Johannesdal och där fanns en plan de kallade antingen Gläntan eller Odlingen. Lasse ville att jag skulle komma dit någon dag och spela fotboll, men för mig var Johannesdal lika avlägset som hade han sagt Johannesburg. Han beskrev hur jag skulle ta dit dig, men det hjälpte inte, jag hamnade vid Carlslund. Efter mycket irrande gav jag upp fotbollen i Johannesdal och beslöt mig för att gå hem. Det blev inte att gå hem utan att irra hem, för mitt lokalsinne var lika bedrägligt då som när jag skulle gå dit. Och skraj var jag ju också. Men trots alla bedrävelser kom jag hem.

Byggnadsminnen (4)

Sköldnora Kungsgård är det fjärde och sista (se Hembygden nr 4, 2005 samt nr 1 och 2, 2006) av Väsby byggnadsminnen.

Byggåret var 1741 och ritningarna utfördes av byggherren själv, generalmajor Johan Klinckowström. Bebyggt hade Sköldnora varit sedan länge och i varje fall under tidig medeltid. Ur historien kan nämnas att lagman Birger Persson, Heliga Birgittas far, ägde det en gång, det gick i arv till Birgittas make Ulf Gudmarsson och donerades sedan till birgittinernunnorna, som ägde det fram till reformationen.

Sköldnora arrenderades av Klinckowström sedan 1736. Han blev aldrig ägare till huset, som han uppförde men med hänsyn till de gjorda investeringarna, fick han arrendet nedsatt och besittningsrätt till döddagar.

Sköldnora byggnadsminnesförklarades 1982.

Inga Lisa Gustafsson

Källor:

Stockholms byggnadsminnen, länet / Juvander

En bok om Upplands Väsby / Curman & Nordström

Inte vid eller på någon av de byggnader, som är byggnadsminnesförklarade finns någon skylt eller annan markering, som anger detta. Länsstyrelsen uppgav 2005 att de kunde vara behjälpliga med sådan markering.

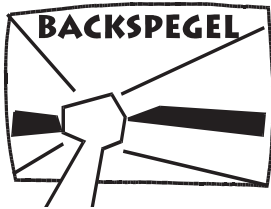
Sköldnora kungsgård

Magasinet vid Sköldnora. Foto: Birgitta Baumann

*Trappa ner mot trädgården på husets baksida
Foto: Birgitta Baumann*

”Med naturen som inspirationskälla”

En härlig vårkväll i början av april var vi många som lockades till ladugården för att se och höra Bo Mossberg berätta om sin uppväxt, sina resor, möten med andra människor och inte minst arbetet som illustratör.

Naturen är Bos inspirationskälla. Bland det bästa han vet är att ligga intill en blomma ute i markerna och på mycket nära håll fånga växtens färg och form..

Bo Mossberg anses vara nordens främsta botaniska illustratör och han har fått många utmärkelser för sina alster. Mest känd är han för illustrationerna till Den nya nordiska floran och denna kväll presenterade han en fältupplaga av detta standardverk..

Musiken betyder mycket för Bo. Han är själv jazzmusiker och har spelat i folktopparna på 50-talet. Här fick vi njuta av hans klarinettspel tillsammans med brodern Lasse på gitarr. Sköna svängiga rytmer avslutade denna innehållsrika och fina kväll i Ladugården.

Kerstin Kéry

Att bli hembygdsfotograf

Till Stockholms läns hembygdsförbund lämnade Lars Lindström från Vaxholms hembygdsförening 2005 ett förslag om ett mera riktat hembygdsfotograferande. Förbundet ansåg att det var ett bra förslag och beslöt lansera idén. Marknadsföringen gjordes via ett par artiklar i förbundstidningen Ledungen under hösten och en utbildning av hembygdsfotografer genomfördes vårvintern 2006 under ledning av Anna Ulfstrand från läns museet.

Kursen hölls i ladugården och ett femtontal fotointresserade från hela länet deltog. Under den första sammankomsten presenterade deltagarna

sina erfarenheter av fotografering – glasplåtar, småbild, dia, smalfilm, analogt, digitalt och bildmakeri i största allmänhet. Anna Ulfstrand berörde aktuella problem med digitalfoto, gick igenom vad som gäller beträffande upphovsrätten och reglerna i personuppgiftslagen (PUL). Kursdeltagarna gavs i uppgift att samlas kring några temata, fotografera och redovisa nästa kursomgång.

Vid den andra kurskvällen redovisades projekten, alltifrån hur husbyggen framskridit i Vaxholm, i Kungsängen och på Dalarö till eventuell husrivning i Norrtälje och verkställd rivning vid Steninge, Märsta. Ett par deltagare hade fotograferat samma plats med trettio, fyrtio års intervall och en annan hade dokumenterat årsmötet i sin förening. Ytterligare en hade fotograferat uppbyggnaden av en caféverksamhet. Vår egen Klas Lundkvist visade bl.a. en svit bilder från kvarteret Messingen.

Kursledaren kommenterade projektens utformning och kom med synpunkter och förslag till bildskapande, komposition och urval samt gav tips på hur man kan lägga in lämplig text bland bilder.

Avsikten med kursen var att ”legitimera” dem som vill syssla med dokumentationsfoto i sin hembygdsförening och ge dem en god kunskapsgrund att stå på. Som ett bevis på genomgången utbildning fick kursdeltagarna varsitt dräktmärke med förbundets symbol och texten ”Hembygdsfotograf.”

Inga Lisa Gustafsson

Anna Ulfstrand, Klas Lundkvist och Roland Storm diskuterar fototekniska problem.

En vandring i Messingen

arrangerades den 10 maj. Vid Klippkuren (förutvarande vaktstugan) hade ett sextiotial personer samlats för att under Klas Lundkvists ledning följa med på rundvandring i industriområdet och få en bit lokalhistoria till livs. Det visade sig att många av deltagarna själva hade goda kunskaper om vad som försiggått i de olika lokalerna – nästan en tredjedel av de närvarande hade i något skede arbetat där och hade mycket att berätta.

Vandringen gick i lagom takt runt området och Klas visade på Anton Tamms första maskinhall från 1903, områdets äldsta byggnad, industrins vaggga om man så vill, och berättade om utveckling och produktion. De som arbetat vid Metallverken/Gränges/Essemplast fyllde ut med egna historier och kommentarer.

Med verksamheten i Messingen lades en gång grunden till samhället Väsby framväxt. Idag finns här ett stort antal småföretag. Inget av de gamla husen räknas som kulturminnesmärke och en rivningsplan finns sedan länge för området liksom ett förslag om att bygga 500 lägenheter i dess ställe. De protestaktioner mot rivning, som ägt rum under årens lopp, har inte lett till något.

Inga Lisa Gustafsson

Klas Lundkvist ledde vandringen runt industriområdet.

Nationaldagen 2006

Aldrig lyser solen så gul och himlen så blå som den sjätte juni. Ätminstone är det så vid hembygdsgården, när nationaldagen firas och de nya svenska medborgarna tar emot sina minnesbevis.

Drygt 500 personer hade samlats på tunet för att delta i festligheterna, som inleddes med välkomsttal av hembygdsföreningens ordförande, Kjerstin Björkman. Dansuppvissning och körsång avlöste varandra tills det var dags för kommunfullmäktiges ordförande Ann-Mari Rosén att högtidstala och därefter dela ut minnesbevis och svensk flagga till ett sextiotial av de 200 Väsbybor, som blivit svenska medborgare under 2005.

Efter utdelningsceremonin sjöngs ”Du gamla du fria” unisont och så var det dags för årets Väsbybo, Stig H Johansson, att bli intervjuad om sin verksamhet. Väsbykören ledde sången när sedan ”Den blomstertid nu kommer” sjöngs av alla och fortsatte så med andra kända melodier. Därefter intog Picchus spelmän scenen och inledde med låtar från trakten, ”Runsavalsen” m.fl.

Picchus spelmän fortsatte att spela en stund i det gröna och kaffe och korv hade strykande åtgång. Många passade också på att titta på hembygdsgården och Zamores stuga.

Inga Lisa Gustafsson

Ann-Marie Rosén och representant för lottakären bildar fanborg.

*Stig H Johansson intervjuas av Torsten Hempf.
Foto: Birgitta Baumann.*

Junimarknad med växter

En jämn ström av trädgårdsintresserade besökte Runby Nedra den 11 juni, då trädgårdsföreningen i samarbete med hembygdsgårdens anordnade växtmarknad på gården. Växter av alla slag för inne- och utplantering fanns till salu och goda råd kunde fås på köpet. Efter väl förrättat köp kunde besökarna ta en titt på den nyss uppsatta tomteutställningen i mangårdsbyggnaden eller dricka kaffe under äppelträden.

Efter det kalla regniga väder som varat fram till nationaldagen verkade alla besökare glada till sinnes och nöjda över råd och inköp.

Inga Lisa Gustafsson

Folkdansgillet's barngrupp väntar på entré.

Kurt Frihammar i säljartagen

Friluftsgudstjänst

Solen lyste över alla som deltog i den ekumeniska friluftsgudstjänsten den 18 juni. Ett hundratal besökare från kommunens alla församlingar hade samlats i hembygdsgårdens fridfulla miljö för att lyssna till Frestakomministern Emma Martins predikan.

Göran Dahlman ackompanjerade sedvanligt ”Den blomstertid nu kommer” och de andra sommarsalmerna på dragspel och efter gudstjänstens slut serverades kyrkkaffe i ladugården. Så många ville delta i gemenskapen runt kaffeborden att extra bord fick placeras utanför ladugården.

Vi hälsar våra församlingar välkomna nästa år och hoppas på vackert sommarväder.

Inga Lisa Gustafsson

Picchus spelmän underhåller.

Fysingen –fågelsjön

Fysingen med omgivningar är en av länets finaste fågellokaler både för häckande och rastande fåglar. En del av norra Fysingen är naturreservat och innefattar ett fågelskyddsområde (Sigtuna kommun). I april 2006 invigdes ett fågeltorn med anslutande spånger långt ute i sankängens vass på den nordvästliga sidan av sjön. Fysingen har täta vassbälten och bitvis botanisk rika strandängar. Runt sjön finns ädellövskog, barrskog, sankängar, ängs- och hagmarker. Längs den västra stranden löper en del av Stockholmsåsen. Området kring sjön är kulturlandskap och mycket rikt på kulturminnen. På västra delen av Fysingens norra ängar går återigen kor och betar. Syftet med betet är att återskapa en blå bård med översvämningmarker under vårfloeden. Med betet kan gräs och buskage hållas tillbaka och den blöta marken bli häck- och rastplatser för olika fåglar.

Kalvholmen..

Åspartiet norr om Ströms gård röjdes vintern 2005. Backsippa, trift och låsbräken växer där.

Fysingens vattennivå har reglerats två gånger genom sjösänkning 1876 och 1946. Anledningen till sjösänkningarna har varit att jordbrukarna runt sjön skulle få större odlingsareal. På vissa delar runt sjön lyckades man få det, men på andra delar skapades bara försumpad mark, som inte dög till annat än bete.

Strax väster om Valstanäs gård finns ett dämme som ska reglera vattennivån i sjön. Sigtuna och Upplands Väsby kommuner har tillsammans med markägarna samverkat och lagat dämmet för

att återskapa den vattennivå som vattendomen anger.

Flera naturvårdsprojekt pågår kring Fysingen för att utveckla områdets natur- och kulturvärden. Samtidigt ska sjön göras mer tillgänglig. Sam-

Utsikt från Abborrberg.

arbete pågår med Sigtuna och Upplands Väsby kommuner, länsstyrelsen, markägare, djurhållare och fågelvänner.

Texten till större delen tagen ur en beskrivning av Fysingen och Sigtuna kommuns naturvårdsarbete 2006.

Bara Kanadagäss vid Båt- och Fiskeklubbens brygga

I höbärgningen

På 1930-talet, före andra världskrigets utbrott, hade traktordrift ännu ej blivit allmän inom lantbruket i våra trakter. Slätter och höbärgning utfördes med hjälp av hästanspända slättermaskiner, häst- och släpräfsor samt vagnar, s k höskrindor.

Torkningen av det slagna gräset till hö gjordes på åkern genom hässjning och vid stabilt torr väderlek, genom vålmning. Hässjningen, vålmningen och lastningen i och ur vagn, allt gjordes manuellt. Det var mannkraft och högaffel som gällde.

Höet förvarades i regel på höskullen i respektive lagård och stall. Vid mycket god skörd förekom att man även förvarade höet i gårdens fristående lada.

Slättern och höbärgningen utgjorde i regel en intensiv kampanj. Det gällde att bärga hem höet under tak så snabbt som möjligt, sedan det väl torkat på åkern. Regn under höbärgningen kunde medföra en utdragen torkningsprocedur med risk för negativ inverkan på höets kvalitet, t ex mögelbildning och därmed nedsatt näringsvärde hos fodret.

Hela hökampanjen innebar en påtaglig kraftsamling för folket på gårdarna, antingen man körde slättermaskin, räfsor eller vagnar, hässjade, lastade eller slog dikesrenarna med lie. Inte minst var det jobbigt att trampa höet, när det väl lastats in på höskullen eller i ladan. Full arbetsdag i höbärgningen gav i regel de medverkande god nattsömn.

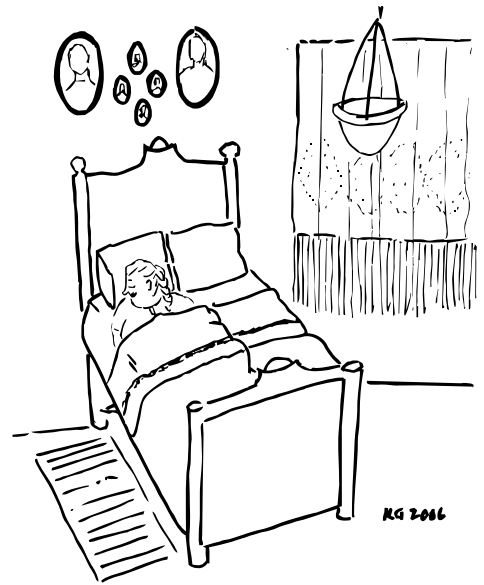
Mitt i högsommaren när höskörden väl kommit under tak, brukade farfar, den gamle bonden, föredra att sova några nätter på höskullen ovanpå gårdens stall. Han tyckte det var svalt och skönt att få vila på en bädd av det nybärgade, väldoftande höet, i stället för att ligga i den alltför varma imperialängens inne i boningshusets sängkammare.

Farföräldrarnas säng var en tvåbädds pjäs i mahogny med svarvade knoppar på gavelhörnen. Dess sängbotten hade ett fjädersystem av metall. Detta gav ifrån sig de mest märkliga ljud, när de sovande, d v s farmor och farfar, vände och vred sig under sömnen. Det knarrade, sjöng och small så det rentav dånade. Ibland uppstod en efterklang

som påminde om den sista avtagande klangen i en kyrkklocka.

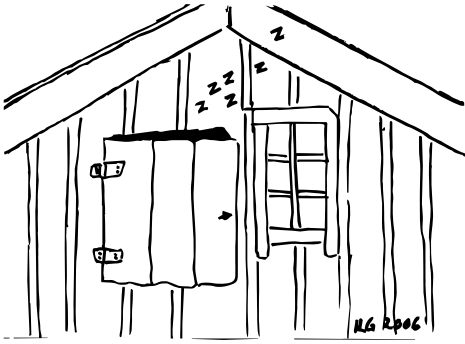
En varm och vacker högsommarkväll efter höbärgningen 1935 kom en syster till farfar och hennes man cyklande till gården. De bodde i Väsby samhälle och tog sig nu en cykeltur i den sommarfagra bygden.

Farmor, på väg från kvällsstängningen av höns-huset, mötte de båda på stallbacken. Man hälsade och hon bad dem stiga in och dricka kvällskaffe, innan de fortsatte sin cykeltur. De tackade och steg in i huset. Svägerskan såg sig omkring och frågade farmor: ”Hör du Fina, var har du bror min, Edvard, då?”

”Bonn”, svarade farmor, ”han har redan gått och lagt sig ute på stallskull’n för länge se’n. Han går ju opp så bitti’ om morgnarna, så han e’ kvällstrött å vill gärna gå och lägga sig tidigt nu i sommarvärmen.”

Det uppstod en lång tystnad, varpå svägerskan, helt överrumplad av farmors svar, drog efter andan så det pep i bronkerna. Hon utbrast med

stor förvåning och skräck i blicken: ”Kära nå’n, vad säger du, ligger han ute på höskullen? Har ni blivit osams?”

”Näej då, tvärtom,” sa farmor. ”Han brukar vilja ligga och sova där oppe på skull’n i det nya höet några nätter på sommar’n. Han tycker att de e’ svalt och skönt i förhållande till värmen sängkammar’n så här års. Jag tycker att de e’ bara

bra, å har inte ett dugg emot’et, för då slipper jag vakna flera gånger mitt i natten å höra honom stöna å stånska över värmen, å vrida å vända sig så de bara dånar i sängbotten.”

Efter farmors uttömmande svar dog den chockerade svägerskans frågeställning helt bort. Ämnet var helt enkelt slutbehandlat.

Farmor serverade gästerna kvällskaffet med dopp. Samtalet kom nu in på helt annorlunda banor, innan svågern och svägerskan så småningom tackade för sig och drog vidare hemåt i den ljusa högsommarkvällen.

Farfar, han sov den gamle bondens rättfärdiga, djupa sömn däruppe på höskullen. Där han låg var han lyckligt omedveten om den dialog som förevarit kring hans egen lilla högsommarvana, att under några sommarnätter vila sin trötta lekamen i den paulun, som bestod av årets nybärgade och väldoftande höskörd.

Lars E. Jansson

Månen

Jag trodde det var lampans sken
men det var månen full och hel
som lyste lik en sol så glatt
där jag vid fönstret satt.

Han var så grann att se
med mörka himlen strax brevé
och fastän jag ju säkert vet
att han blott är en död planet
ser jag på honom som en bror;
förståndig, snäll och stor.

Ur diktsamlingen ”Göra en ledsen glad”
av Ingegerd Hedin, Runbybo

Wäsby Missionshus

Med ett vykort av Wäsby missionshus i backen på Väsbyvägen gratuleras Karl 1903. Vem Karl är och vad han gratuleras till, vet vi inte och det är svårt att utläsa av vem han gratuleras, men det är ju inte heller huvudsaken. Vi kan se att missionshusets dörr står öppen i sommarvärmen och ett fönster på gaveln likaså.

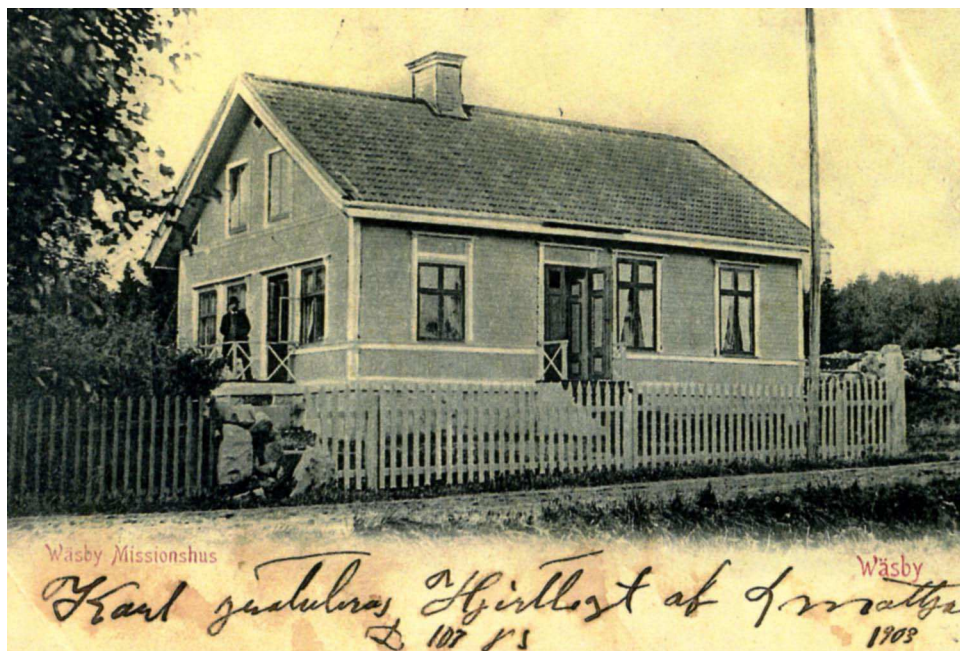
Wäsby Missionsförsamlings ursprung av sömmerskan Lovisa Mattssons stuga i Johannesdal, där hon i slutet av 1800-talet höll söndagsskola. 1895 bildades en missionsförsamling och två år senare, 1897, byggdes missionshuset. Den lilla församlingen vågade inte bygga så stor lokal till en början, men församlingen ökade och 1907 måste man bygga ut lokaliteterna. Predikantfrågan

löstes på så sätt att en medlem i Immanuelskyrkan i Stockholm, möbelhandlaren Frans August Björk, reste ut som söndagarna och predikade. Egen predikant fick man inte för 1916, då Oscar Bergin från Vännäs kallades till tjänsten.

Vem mannen som står på missionshusets veranda är, vet vi inte. Att det inte är vaktmästare Widlund är ganska säkert, ty han ägde enligt sonen Bertil Widlund inget plommonstop. Kanske är det Frans August Björk?

Inga Lisa Gustafsson

Faktauppgifterna ur "Glimtar ur väckelserörelsens historia" av Elisabet Hedman

Livet på Runby Nedra under 60-talet

Det var inte så lätt att få jobb i Norrland på 60-talet heller, vilket gjorde att jag och min flickvän Sara flyttade från Gävle till Upplands Väsby på sommaren 1962. Sara fick jobb som barnsköterska hos Gunilla och Martin Myrberg. Jag hade jobb som elektroingenjör på SJ Centrala förvaltning på Vasagatan i Stockholm.

Till en början hyrde vi varsitt rum som inneboende i familj, men eftersom vi ville bo ihop, så annonserade vi i Väsby Nytt efter lägenhet. Vi fick ett enda svar. Det var från Astrid och Herbert Söderlund, som arrenderade jordbruksfastigheten Runby Nedra. De hade ett rum och kök på övre plan att hyra ut. Vi var naturligtvis överlyckliga. Bostadskön var då mycket lång. Var man ensamstående handlade det om väntetider på 10-12 år.

När vi flyttade in så fanns en ladugård med mjölkkor på gården, men de avvecklades något år senare. Lägenheten var på 1 rum och kök och helt omodern, som man sade då. Det fanns inte vatten indraget och värme fick vi från en vedspis i köket och en fotogenkamin, s.k. varmvind, i rummet. Fotogen fick vi hämta i en stor farmartank nere på gården. Det fanns ett rum till med egen ingång från övre planet. Det disponerades av arrendatorns dotter. Från köket nådde man också ett vindsutrymme under snedtaket. Det användes som klädkammare.

I rummet som vette åt söder fanns ett stort antikt bord med ett antal antika stolar samt en stor antik byrå. De ingick i hyran. Rummet hade fönster åt söder. Golvet lutade kraftigt ner mot sydväst.

Köket hade en liten utbyggnad med fönster mot väster så vi kunde se de nybyggda, moderna hyreshusen.

Toaletten var ett s.k. torrdass på gården. Det låg bakom ett av uthusen på gården så det kunde ibland upplevas som lite kusligt att gå dit.

Lägenheten behövde lite renovering, så vi tapetserade och målade om med hjälp av våra goda vänner Aina och Willi Steinmann, som då bodde i Sundbyberg. De blev förresten själva väsbybor på 80-talet.

Vi fick pengar till tapeter och färg av Astrid och Herbert. Rummet delade vi av med ett draperi, så att vi fick ett utrymme att hänga kläder i. En hembyggd stereo med radio fick duga för lördagsunderhållningen. Den 22 november 1963 hörde vi plötsligt på vår radio, i en extrautsändning, att president Kennedy hade blivit skjuten. Efter något år köpte vi en TV-apparat, svartvit bild.

Vi trivdes mycket bra och saknade egentligen inget, trots "obekvämligheten". Vatten fick vi till en början hämta nere i köket hos Astrid och Herbert. Efter en tid kom vi underfund med att det fanns en möjlighet att få vatten indraget till övre våningen. Ett rör gick nämligen från Söderlunds kök och rakt upp i bjälklagret. Vi kunde koppla på ett järnrör där och dra det genom ett kallt vindsutrymme in till köket. För att hindra frysning lade vi en värmekabel mot röret och isolerade det med stenull. Jag köpte en gammal transformator, som gav 12 Volt, på militärens överskottslager och kopplade in värmekabeln till den. Det fungerade bra, utom vid riktigt sträng kyla. Då räckte inte effekten till. Då fick vi vänta på vatten.

På lördagseftermiddagen åkte vi ofta hemåt Gävle. Man hade inga lediga lördagar då. När vi återvände på söndagen, hade kaminen slocknat av bränslebrist. Många gånger var dock orsaken att det hade blåst kraftigt. Bränsletanken kunde vara halvfull. Då var det snudd på minusgrader i lägenheten. Vid längre bortovaro fick vi hjälp av Söderlunds att fylla tanken.

Vi skaffade så småningom en katt, Sussie, en halvangora. Det ska man ju ha när man bor i lantlig miljö. För att få ut henne och upp igen, så hade vi en korg som vi firade ner henne i. När hon sedan ville in, så satt hon nedanför fönstret och jamade, varvid vi hissade ner korgen och hon hoppade i den.

På gården fanns ytterligare ett gammalt bostadshus. Det beboddes av Eva Nyman, tidigare gift med polis Benson i Bollstanäs. Eva var en fin gammal dam med stor poetisk ådra. Hon underhöll oss med historier och dikter tagna direkt ur minnet.

Ett av husen, en lada, användes av Söderlunds som garage och hyste deras gamla Volvo PV. Den gick under smeknamnet Grälle och sköttes med största omsorg.

Söderlunds sade upp arrendet i mitten av 60-talet och avflyttade till sin fädernesgård i Vallentuna. Vi fick då hyreskontrakt på hela huset av kommunen.

År 1965 beslöt vi att gifta oss och tog ut lysning på pastorexpeditionen i Ed. Bröllopet skedde på pingstaftonen 1965 i Hamrånge kyrka i Bergby, som var Saras konfirmationskyrka.

Den 19 september 1966 föddes vår första son, Mats, på Danderyds sjukhus. Det var lite pyssel att sköta spädbarn under omodernerna förhållanden, men det gick mycket bra. Svårt med sömn ibland, förstås. Vi hade ju bara ett rum att sova i alla tre. Ingen ledighet för vård av barn fanns heller att ta ut på den tiden. Att vara hemmapappa var inte att tänka på. Trots allt minns vi den tiden med stor glädje och saknad.

Vi hade på ett tidigt stadium fått reda på att hembygdsföreningen skulle få ta över fastigheten och driva den som hembygds gård, när arrendatorn lämnade över. Enligt hembygdsföreningens dåva-

rande ordförande hade man stora planer. Huset vi bodde i skulle rustas upp genomgripande och återställas i ursprungligt skick. Ett krukmakeri skulle startas i en annan byggnad på gården. Detta gjorde att vi ville flytta till annat boende, innan vi skulle bli tvingade till det.

Vi fick 1967 en 3-rumslägenhet på Hjortvägen i Apoteksskogen, där vi bodde fram till den 1 maj 1970, då vi flyttade till vårt nybyggda hus på Girestavägen i Brunnby-Vik. Vår andra son Peter föddes kort efter att vi flyttat in där. Närmare bestämt den 4 februari 1971. Sedan 1990 bor i Gävle.

Upplands Väsby är mycket hembygd för oss, trots att vi inte är uppväxta där. Våra tankar går ofta dit. Det var så mycket som var bra och som gjordes föredömligt bra i Upplands Väsby. Vi trivdes utomordentligt bra.

Åke och Sara Lorestig

Runby Nedra. Foto från senare tid.

VIKINGALUNKEN

Vikingalunken var ett årligt motionsarrangemang där Väsby OK, Hembygdsföreningen och Friluftsförbundet samarbetade under några år i slutet av 70-talet och början av 80-talet. Målet var att aktivera Väsbyborna till motion och ge deltagarna upplysning om vår anrika bygd.

I samarbete med Friluftsförbundet återupplivar vi Vikingalunken under mottot "Sätt Sverige i rörelse"

Start och mål blir vid Hembygdsgården söndagen den 1 oktober mellan kl 10.00-12.00. Startkostnad 5 kr/vuxen.

Du vandrar på stigar och vägar där barnvagnen kan följa med.

Under vandringen får du intressant information om det du passerar och samtidigt kan du svara på enkla tipsfrågor som gör det möjligt att vinna fina priser. Sträckan vi lunkar är ca 7 km lång och på lämplig plats under vandringen finns det möjlighet att vila benen och ta en fika vid lägerelden.

Hembygdsgården: Hagvägen2/Pukslagargatan

Varför heter vägen så?

Även namnen på gång- och cykelvägar kan ge oss glimtar av det som varit och det som är. I denna lilla artikel finns de flesta av Väsby's gevägar med.

Arkadstigen och Djäknestigen finns i centrum. När Arkadstigen fick sitt namn hade den tak, som bars upp av en arkad, en pelargång, vilken nu är borttagen. Djäkne var förr benämning på elev vid lärdomsskola.

I Runbyskogen ligger torpet Långtomten, som givit namn till Långtomtastigen, vilken går mot Kairo. Löwenströmska området har en romantisk väg, Kärleksstigen, som går förbi badplatsen mot Kärleksudden. I detta område går också

Lilla Kyngans stråk från Fysingevägen förbi la-dugården och vidare mot udden, som tidigare benämndes Lilla Kyngan, men som numera kallas Aborrberget.

Grindstugestigen påminner oss om att här vid Holmens gård fanns, som vid de flesta stora gårdar, en grindstuga.

I Johannesdal, där Verdandivägens bostadsområde ligger, fanns en fastighet, Lovisedal, med tre stugor och några uthus. Den har givit namn åt den långa Lovisedalsstigen. I samma område med fornnordiska namn har vi Ödhumlastigen. Ödhumla var i den fornnordiska gudasagan en ko av vars mjölk jätten Ymer närdes.

Bonnlundastigen i Carlslund går igenom en skogsbacke, där Odenslunda dansbana, i folkmun Bonnlanda, låg. År 1954 dansades där för sista gången.

I Väsbykogen finner vi Hallonstigen och Häggstigen, i Vilunda Susebstigen och i Korpkulla Björkstigen.

Myrstigen i Bollstanäs, Smedstigen och Höjdstigen i Gamla Bollstanäs och Tallstigen i Rosenhill får avsluta denna stigtinnarinformation.

Inga Engdahl

Källa:

Upplands Väsby kommunkarta från år 2003

Almqvistaren

Stolte dåre, tro ej på dina starka täta stövlar:

Stormen går över jorden, regnet uppblöter
dina ovanläder.

Kanske skall du en gång säga om dina sulor:
de hava varit.

Och om dina stövelskaft: de äro ej mer.

C J L Almqvist, ur Sesemana

Upplands Väsby Hembygdsförenings remissvar på utställningsförslaget Detaljplan för Dyvinge gård och golfbana

I föreningens remissvar framförde vi bland annat:

- Att det är utmärkt att ett väl genomarbetat kulturhistoriskt/arkeologiskt underlag tagits fram som en del av planarbetet och pekade speciellt på ”Dyvinge Gård - Särskild Arkeologisk utredning” (Arkeologikonsult Rapport 2003:1081; finns att läsa på www.arkeologikonsult.se) som innehåller både en arkiv- och litteraturgenomgång och avrapportering av nya fältundersökningar med upptäckter av främst stensträngar och bebyggelse. Allt väl redovisat i text och kartor.
- Att det är angeläget att gårdsgravfältet och det nyupptäckta området med bebyggelse lämningar strax norr om Dyvinge gård och det hagmarksområde med åkerholmar och den karaktäristiska tallen samt stensträngar hålls samman som ett område och att tillgängligheten för allmänheten för dessa områden sätts i främsta rummet.
- Att två av hålen ska utgå då vi tycker att de är olämpligt placerade.
- Att inom två känsliga områden bör hålens placeringar (utslag, greener och förflyttningsvägar) ändras. I några fall är även förflyttningsvägarna mellan hålen problematiska och bör studeras extra omsorgsfullt. Vi underströk de påpekanden som Arkeologikonsult gjort om hålens, greenerna och utslagens i några fall olämpliga placering.
- Då det gäller bebyggelsen anser vi att de generella skrivningarna om att tillkommande bebyggelse skall anpassas efter befintlig karaktär måste kompletteras med mer precisa skrivningar än den allmänna bestämmelsen om högsta byggnadshöjd förvara maximalt 4,5 meter. Kommunen får inte frånhända sig möjligheterna att i detaljplanen ange konkreta bestämmelser i form av varsamhetsbestämmelser eller skyddsbestämmelser för den be-

fintliga bebyggelsen. Bestämmelserna bör slå fast att byggnaderna inte får rivras, att fasaderna vid ändring ska utföras lika befintlig, att takmaterialet ska vara lertegel. Klara utformningsbestämmelser för eventuell tillkommande bebyggelse behövs också. Behovet av mer utrymmeskrävande lokaler för golfverksamheten bör kunna tillgodoses i de befintliga större uthusen. Det kan vara rimligt att dessa delvis nybyggs men att detta sker inom samma byggnadsvolymer och med samma utvändiga utformning som i dag.

- Det är bra att förslaget slår fast att tillgängligheten för allmänhet är viktig och att icke golfspelande kan passera i dessa stråk med fullgod säkerhet. Vi är dock inte övertygade hur säkerheten ska kunna garanteras med tanke på närheten till hålen.
- Ett speciellt problem är det slitage som betande hästar och ridning orsakar på delar markytorna och stigarna i området. Vi föreslår därför att en speciell ridstig anläggs i lämpligt läge för att inte slita på bland annat hålvägen .
- Det utmärkta arkeologiska material som tagits fram ger en bra kunskapsbas för att skylta och informera om markernas och gårdens kulturhistoria.
- Den föreslagna Miljökontrollprogrammet ska vara obligatoriskt. Speciellt viktigt att detta program slår fast är hur anläggningsarbetena ska gå till så att inte värdefulla kultur- natur- och landskapsvärden går till spillo under byggskedet.

Vill du läsa hela svaret så finns det på vår hemsida (www.upplandsvasbyhembygdsforening.se) och på Hembygdsgården.

Klas Lundkvist
070 673 63 47

Löwenströmiana

-läkarson berättar från förra seklet -

När man, som författaren till dessa hågkomster, har fötts och uppvuxit vid det gamla Löwenströmska lasarettet under 1800-talets sista decennium, och sedan efter en sextio-års oavbruten frånvaro kommer tillbaka till väsbytrakten, blir konfrontationen med den gamla barndomstrakten något som nära nog påminner om en chockartad överraskning. Jag lämnade en liten socken, som i flera avseenden sov en ljuv och oskuldsfull Törnrosasömn och fann vid återkomsten ett stort och av liv pulserande samhälle och ett lasarett, som sannerligen vuxit ur barnskorna med sina tjugo vårdplatser och förvandlats till ett stort och modernt sjukhus.

Kokerskan Beda syns sitta vid bordets kortsida. Till höger om henne sitter fru Lisa Mattsson. Närmast till höger sitter syster Ebba. De övriga finns ingen uppgift om.

Fotografiet har tillställts Hembygden av Bertil Widlund. Fotograf okänd.

Jag letade förgäves efter det enda stora huset i Väsby på den tiden – det reveterade gamla Tetorpet i backen ovanför bron över ån. Endast namnet finns kvar –Tetorpsvägen. Bebyggelsen i övrigt bestod av några få enkla trähus, i vars utkanter Stora och Lilla Vilunda höjde sina för dåtida förhållanden dominerande byggnader.

Vid lasarettet var förhållandena, sedda med nutidens ögon, i hög grad primitiva och lantliga.

Sjukhuset bedrev då i egen regi ett förhållandevis stort lantbruk på Holmens ägor med inspektor, rättare, stutare, hästar och kor, vilka senare levererade all mjölk till lasarettet.

Min fader, som var den ende läkaren, handhavande både ”chirurgen” och ”medicinen” hade som åkdon en antik plandroska, vilken sakta och varligt framläpades av den gamla hästkraken Bläsen, en häst som hade en utpräglad motvilja mot andra gångarter än skritt.

Och kusken, som samtidigt var ”lasarettsträng”, trädgårdsmästare, vaktmästare, posthämtare vid Väsby station m.m., besatt ej några större hippologiska kunskaper, vilket allt i förening gjorde att sjukbesök till avsides belägna torp och gårdar tog större delen av dagen i anspråk. ”Löwenströmmen” var nämligen på den tiden enda lasarettet i riket, som var förenat med extra provinsialläkaretjänst, vilket gjorde att min far fick vara beredd på utryckning både natt och dag, i ur och skur.

Upphandlingen av mat för lasarettets behov var en enkel och föga komplicerad affär. Kokerskan Beda, som enväldigt svängde sina slevar över köksregionerna och över de fåtaliga biträdena och de talrika kackerlackorna, brukade varje fredagsmorgon, när de långa karavanerna med bönder från orterna norrut drog förbi på väg till lördagskommersen på Hötorget i Stockholm, etablera sig vid väggkanten utanför lasarettet och av de passerande agrarerna inköpa en veckas förråd av kött, smör, ägg, grönsaker och annat smått och gott. Allt mot kontant betalning och under mycket gestikulerande och prutande. Det fanns inga kylskåp inom lasarettets hank och stör utan blott ett ganska litet isskåp, som ej rymde större proviantmängder.

Lasarettets vattenförsörjning skedde också under enkla former. I sänkan mellan sjukhuset och Sjukhemmet, som då för tiden hade det långt ifrån diskreta namnet Stockholms Läns Idiotanstalt, låg ett runt pumphus med en s.k. vattenvandring. ”Vandrandet” stod ovannämnde Bläsen för, pådriven av den gamle smackande och hojtande Karlsson. Vattnet pumpades sakta men säkert upp till en cistern på lasarettsvinden. För att den gode Karlsson inte skulle få denna vattentank att svämma över och dränka både sjuka och friska i våningarna under, hängde på norra gaveln en stor planka, synlig från pumphuset, ned utmed väggen och var med ett rep förenat med en flottör i cisternen. Och när denna planka genom flottörens långsamma stigande hade sjunkit till ett visst märke på gaveln, utvisande att tanken fått nog, avbröt Karlsson sin och Bläsens cirkelgång. Detta var alltså lasarettets ”vattenledningsverk.”

På besöksdagarna var det alltid mycket livligt på stallbacken, där en lång bom med ringar för hästarna var uppsatt. Hela familjer från socknarna runt om kom då åkande och slog sig ned för hela dagen, när vädret så tillät, i backen där sanatoriet sedermera uppfördes och dukade upp medförda matvaror. Det hela påminde om ett talrikt bevisat friluftsmöte med pick-nick i det gröna.

Sport bedrevs endast av en person i trakten, nämligen klockaren Bergwall, som var bosatt något bortom den stora stenstenen vid sjukhuset. Till allas förfäran och förvåning dök han nämligen en vacker dag upp på landsvägen med en tvåhjulig apparat, som den tiden representerade velociped. Den bestod av ett ofantligt framhjul, ovanpå vilken sitsen var placerad, samt ett ytterst litet bakhjul, som hängde och slängde rätt löst bakom jättehjulet. Gummiringar saknades, utan hjulen var klädda med järnskenor. Likaså lyste allt vad fjädrar hette med sin frånvaro På detta hälsovådliga fordon kuskade så klockarfar Bergwall omkring på landsvägen mellan lasarettet och apoteket. Jag tror ej att han vågade sig så långt bort som till ”stationen” som Upplands Väsby då gemenligen kallades. Hur han lyckades dels komma i sadeln på denna självmordsapparat, dels överleva sina halsbrytande utflykter, är mig alltjämt en gåta. Men han skaffade sig en viss hjältegloria genom sin dristighet, och dåvarande

kyrkoherde Svenssons allvarliga förmaningar att upphöra med dessa förfärliga idrottsövningar, tog han ej ad notam.

Vad en lasarettsläkare, vars sysslor även inkluderade provinsialläkarens strapatsrika liv, kunde råka ut för på denna tid, då telefonen var en sällsynthet och bil en otänkbarhet, framgår av vad som en dag hände min käre fader. Det kom ett bud från en gård uppåt Märsta-hållet, att en torparunge ramlat omkull och slagit sönder hela ansiktet. Trögdjuret Bläsen spändes för, Karlsson satte sig i framsätet och min far med den nötta läkarväskan, full med förband och antiseptika, placerade sig i baksätet, och så började färden till den avlägsna olycksplatsen. Sent på natten återkom en mycket trött och mycket arg lasarettsläkare till hustru och barn och avgav följande reseskildring.

Bild från sanatoriet på 1920-talet. Kan det vara Karlsson med Bläsen och plandroskan som syns på fotot?

Fotografiet har tillställts Hembygden av Bertil Widlund. Fotograf okänd.

Han hade sent omsider kommit fram till stugan, där den massakrerade pilten bodde. Efter att ett ögonblick ha betraktat det tjutande barnet, bad min far med av ilska darrande stämma om en handduk och tvättvatten, varpå han tvättade barnets rödfärgade anlete – fritt från jordgubbssylt. Det rara barnet var alldeles oskadat och hade under lek utanför huset ramlat omkull och placerat ansiktet i utslängt skum från moderns syltning. För denna rentvagning hade min far måst åka över tre mil, dragen av södra Upplands trögaste kamp. Den dialog som utspann sig mellan min far och barnets moder, kan lättare tänkas än beskrivas.

Det fanns en del original på godsens runt sjön Fysingen, bland de mera praktfulla torde nämnas major Jennings på Skånelaholm. Han skötte sitt gods, sina underlydande och sin majorska i renodlad medeltida riddarstil – liten hänsyn och stora pretentioner. I hans livsföring ingick bl.a. att på somrarna företaga åkturer runt den fagra Fysingen, på vilka ”lustturer” hans fru tvangs medfölja. En tropisk varm söndag gav sig majorn iväg med kusk och majorska för att åka runt sjön. Frun blev törstig och ville stiga av vid flera stugor och få ett glas vatten och bultade den bälte f.d. krigaren i ryggen – han satt bredvid kusken i framsätet - för att få honom att låta åkdonet att stanna. Majoren låtsades ej höra henne. Och så åkte de förbi många hus, tills den älskvärda maken till sist vände sig om, sedan han tillsagt kusken att stanna, och röt till den halvt ihjältörstande frun: ”Jag är törstig själv nu, de’ är värre de’.” Varpå det tilläts att dricka vatten.

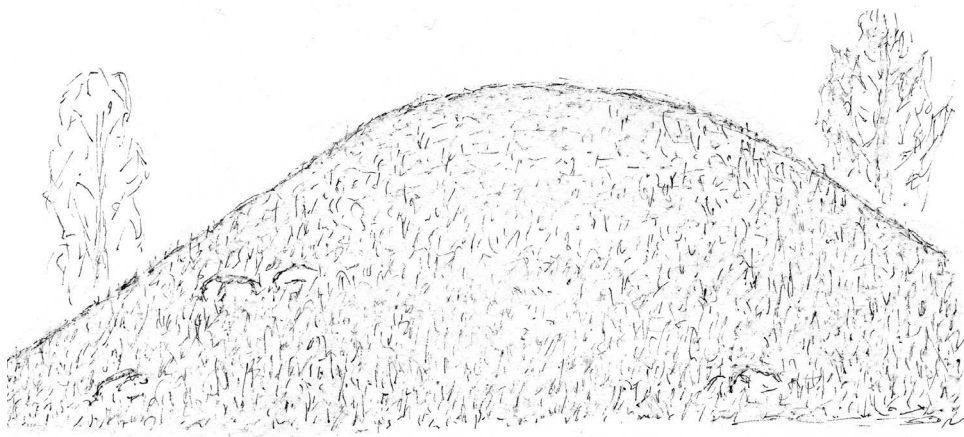
Ja, alla de här agerande personerna och nästan alla andra här från den tiden, har samlats på Skånela, Norrsunda, Hammarby och Eds kyrkogårdar, deras minnen ha halvt förgätits och många av de

ställen, där de levde och verkade, finns ej mer. Tiden och ny bebyggelse, dessa tvenne nivellerande faktorer, ha sopat bort det som för mer än ett halvt sekel sedan levde och fanns i denna gamla avhållna trakt. Livet går vidare – ”släkt skall följa släkte gång.”

Georg Michaelsson

Kapten Georg Michaelsson som har skrivit denna artikel, föddes 1888 vid Löwenströmska lasarettet där hans far, Oskar Michaelsson var lasarettsläkare i slutet av förra seklet. Senare flyttade familjen till Västervik, där fadern också blev lasarettsläkare. Artikelförfattaren kom att gå den militära banan och blev kapten vid Göta Artileriregemente i Göteborg, där han tjänstgjorde till 1920. Sedan anställdes han som konsulatssekreterare vid Svenska Generalkonsulatet i Batavia – nuvarande Djakarta – på Java. 1924 gick han i amerikansk tjänst i Förenta Staternas kanalzon vid Panamakanalen. Inte förrän 1946 återvände läkarsonen från Löw.las. till Sverige. Han bosatte sig så småningom i Upplands Väsby.

Artikeln är ett klipp ur Väsby Nytt. Tyvärr framgår inte året.

Den stora gravhögen i Runby Nedra gravfält. Teckning av Stig Zander.

Hedvig – hembyggsfotografen

Väsbyfotografen framför alla andra har Hedvig Lundkvist varit. Under sin tid som ortens enda fotograf hann hon föreviga ett stort antal väsbybor, både barn och vuxna, nybyggda hus och villor samt fotografera vid olika fester och sammankomster. Hedvig Lundkvist var född i Västmanland 1869 och kom till Väsby i början av 1900 i samband med att hennes fosterfar erbjöds arbete här, när Väsby Verkstäder startade 1904. Hedvig öppnade sin fotoateljé och hade stor framgång. 1914 byggdes i hennes regi trevåningshuset Brobacken. Hon deltog själv i arbetet med huset, snickrade och målade. Brobacken låg i händelsernas dåvarande centrum – nära järnvägsstationen, granne med Bengtssons Åkeri och Konsumtionsföreningen Enighetens lokaler. Huset var stort – ateljén låg på tredje våningen med fönster åt norr.

Hedvig Lundkvist omtalades som en manhaftig person. Hon hade hund, rökte pipa, körde motorcykel och var bland de första som skaffade sig bil. Fosterföräldrarna var medlemmar i missionsförbundet och även Hedvig engagerade sig i församlingens verksamhet. Hon fotograferade ofta begivenheterna i missionshuset. Ibland bytte hon kamerastativet mot staffliet och målade tavlor.

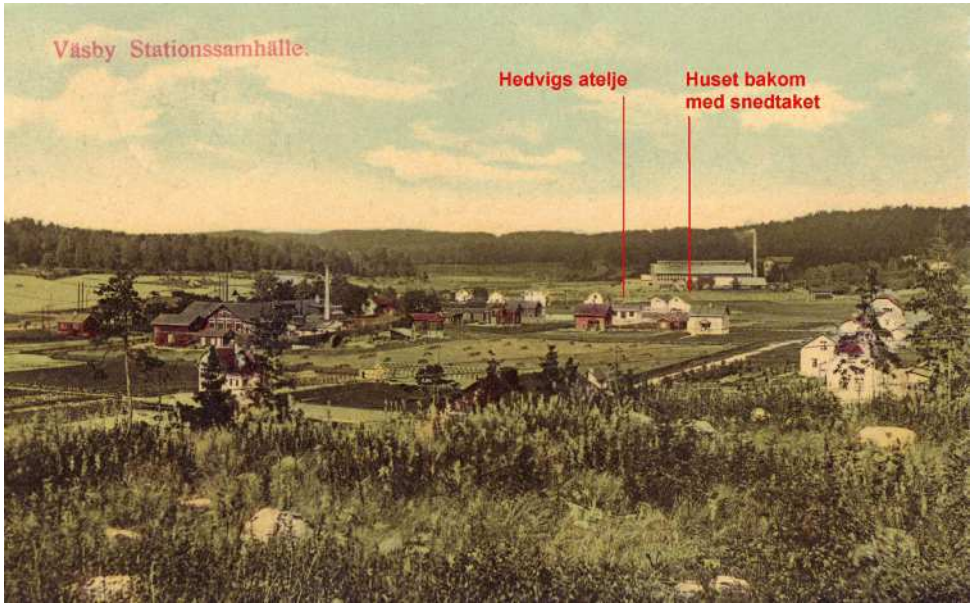

Tyvärr försvann Hedvig Lundkvists bildarkiv, när Gränges köpte Metallverken och tog över huset Brobacken. Glasplåtar och annan dokumentation kastades, då man inte insåg dess värde. Om det hade bevarats, hade vi haft en bättre bild av samhället Väsby utveckling.

Inga Lisa Gustafsson

Källa: Vår Kommun 1989

Ovanstående bilder ur Vår Kommun 1989.

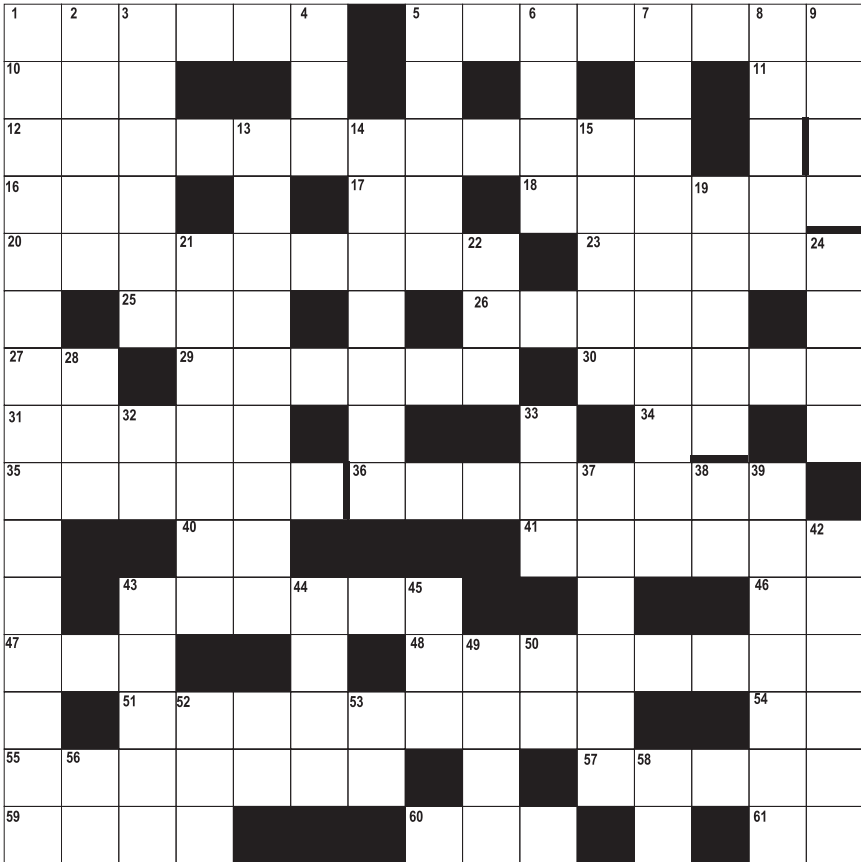

Väsby Stationssamhälle med Hedvigs första ateljé. Vykort.

Tavla, målat av Hedvig Lundkvist. Privat ägo.

Korsord 2006-3

Lösningen insändes senast 6 oktober till

Hembygden

Box 40, 194 21 Upplands Väsby

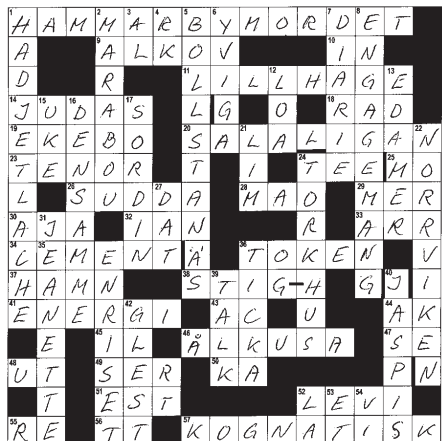
Lösning till föregående nr.

Vinnare i nr 2, 2006

Sonya och Ragnar Sarin

Doris Lyremark

Ulla Öhgren

Vågräta:

1. Där i kommunen drivs en kursgård
5. Där byggdes en sockenkyrka
10. Puré
11. Tidigare Ericsson
12. En typ av radiovågor
16. Gibbon
17. Farkost
18. Där valdes Engelbrekt till rikshövitsman
20. Regelbundet återkommande
23. Jordremsa
25. Fototyp
26. Glasfluss
27. Bäransordning
29. Angrepp
30. Är blondiner
31. Tog 9 OS-guld
34. Svordom
35. Blyhaltigt glas
36. Glåpord
40. Varuhus
41. Gjutform
43. I jämvikt
46. Kvinnoklinik
47. Steka
48. Innehåller
51. Afrikan
54. Att ha makten
55. Enhet
57. Mynt
59. Ingår i sammansättning
60. Ishål
61. Filmfigur

Lodräta:

1. Bergmanfilm
2. Gör den ibland
3. Plattform
4. Klagan
5. Kraftuttryck
6. Lag
7. Nödvändigt vid viss resa
8. Generat
9. Vaccinera
13. Är från Turkiet
14. Japansk pappersvikning
15. Byts med jämna mellanrum
19. Missljud (kallas ibland musik)
21. Kristalliserat kol
22. Sädeskarve
24. Skrev ”O, Helga Nat”
28. Liten säl
32. Skrytbil
33. Noas äldste son
37. Inflammation
38. Latinsk förkortning av kejsare
39. Ersättare
42. Sammanslutningen
43. Huggvapen med krökt klinga
44. En tant
45. Metalltyngd
49. Används vid träkolsframställning
50. I sagan
51. -canto
52. Älv
53. Bibeldel
56. Smila
58. Ej in

Hyr lokal med atmosfär!

Upplands Väsby Hembygdsförening erbjuder Nedre Runby gårds LADUGÅRD till fest, konferens, dop, minnesstund, årsmöte, kurser m.m.

LADUGÅRDEN är en modernt utrustad och handikappvänlig lokal med plats för upp till 50 personer. Hörslinga finns. Tillgång till kök med utrustning för enklare förtäring.

LADUGÅRDEN kan hyras privat eller av organisation för enstaka tillfällen eller terminsvis för återkommande verksamhet.

LADUGÅRDEN ligger på bekvämt avstånd från pendeltåg vid Upplands Väsby Hembygdsgård, Hagvägen 2/ Pukslagargatan (Runby), Upplands Väsby. Det finns en stor parkeringsplats i anslutning till lokalen och busshållplatsen finns 150 m från entrédörren.

LADUGÅRDEN kostar att hyra:

Halvdag (max. 4 timmar)	300 kr
Heldag	600 kr
Terminshyra	300 kr/gång

UTHYRNING av lokal:

Ingegerd Peterson tel 08-590 347 76

Siv Rydén, tel. 08 - 590 333 46

Foto: Gunborg Lejon

Foto: Gunborg Lejon

Foto: Gunborg Lejon

*Upplands Väsby Hembygdsförening
Box 40, 194 21 Upplands Väsby
Hembygdsgården: Hagvägen 2 / Pukslagargatan
Telefon 08-590 826 40
Plusgirokonto 29 81 91-8*

STYRELSE 2006-2007

Kjerstin Björkman, ordförande	Telefon 590 320 82
Klas Lundkvist, vice ordförande	590 936 81
Marianne Söderström, sekreterare	590 338 38
Inger Nyström, kassör	590 820 93
Kerstin Kéry, ledamot	590 849 23
Barbro Kvist, ledamot	590 917 21
Olli Henriksson, ledamot	590 937 73
Lena Melin, kommunvald representant	590 849 28

ERSÄTTARE

Arnold Härmark, Vivi Wallin, P O Mörkens
Gun-Britt Welander, Suzanna Gylling, Roland Storm

MEDLEMSBLADET HEMBYGDEN

Inga Engdahl, ansvarig utgivare	590 300 20
Inga Lisa Gustafsson	590 336 42
Carin Törner	590 870 69

REVISORER ORDINARIE

Lars Eklund
Göran Sandberg

ERSÄTTARE

Barbro Fredriksson
Anette Ehrnholm

UTHYRNING AV LADUGÅRDEN

Ingerd Peterson	590 347 76
Siv Rydén	590 333 46

Valberedning

Roman von der Heide, Anna-Liisa Bergman, Solveig Flemmer

www.upplandsvasbyhembygdsforening.se